

нѣщо на свѣтътъ; поскрѣпи, мамо, сълзйтѣ си и на благослови, благослови ма и моли са на Бога дано ма запази живѣ и здравѣ и да ми помогни да постигна това, което желая.

При тѣзи Милкови думи, не само още повече родителитѣ му са просълзиха, нѣ сички други хора, които слушаха и глѣдаха на около. Бѣдната майка Милчова нѣмаше вѣке що да прави, тя са спусна прегърна драгото си чедо, цѣлуна го въ челото и изрѣче:

— Нека Богъ да бѣди всякога съ тебѣ, — азъ та предавамъ на неговата ржка; той да бѣди за всякога твой пазачъ; да ти помогни още за да можешъ да сполучишъ това, което ты желаешъ, та дано съ время да бѣдешъ утѣха на бѣднитѣ си родители и братья

Това като издума, тя отпусна сына си, като да му даваше воля да върви вече. По това время дохода пакъ сичкитѣ другарчета Милчеви заедно съ учителтъ; тѣ носяха по китка цвѣтъе въ ржката си; Милку тръгна къмъ колата, а сѣкий отъ ученицитѣ му подаваше китката си, като издумваше:

— На добъръ часъ, Милко. «

Раздѣлата стана.

Въ училищеуо учителтъ, като глѣдаше ученицитѣ си малко натѣженички, зе да имъ хортува:

— Дѣца! Вые са раздѣлихте съ единъ отъ най-добритѣ си другари; нѣ не тѣжете — ще доде день и вые пакъ ще са видите; само това е, че ако си примыслимъ, за каква ще е тая срѣта, то есть какъ ще бѣдете вые и какъ ще е той слѣдъ нѣколко години, то имате право да тѣжите.

— Милку ни дава днесъ единъ добъръ примѣръ,